

Ue aasta esimesse Hommikko,

(nach Witschel, pag. 136. von 1809.)

Isand, kelle nähhes Taewa, ringis
Tuhhat päikest touswad — werewad!
Sinno walgust-andwa Istme ümber
Keik ma, ilmad waisest keerlewad.

Sa, kes ikka olled, watad mahha
Tuhhat tuhhat sunno, haua peäl!
Ja sest, mis on tolmuks kaddund, kutsub
Wälja ued lomad Sinno heäl.

Sinno aastad illesleikamatta
Aleg So ollemist ei liguta!
Tuhhat aastat Sull' ei silmapilguks —
Ei sa õhto seina putuda.

Mis on põrmust sündind innimenne,
Redda kadduwus siin kaswatab,
Et ni wode-täie aia jooksus
Sinno heldus tedda wahwastab?

Et ei tuhhat kirowi wahhel rikku
Temma laewofest õ pimmedus,
Ja ta seina soddamasse aiaks,
Kuhho juhatab So õppetus.

Sa ei lõppe! mo joud ka, ub ärra
Kui surm näitab omma wiikati —
Sa jaäd — kui ka päike kahwatamas,
Ja ilm wannaks saab kui riegi.

Sa, kes ärrarwand keik ja seädnu,
Sa, kes teinud keik ni targaste!
Sinno armo eest ma, rõmo nuttes,
Annan õhwraks süddant Sinnule.

Lodan Sinno peäle kui So käsfi
Pakkub mulle murre karrikast,
Lodan kui mo te sin lõppend, et So
Walgus kelab mo õõd wiwimast.

Sellepärast ma ei pallo sinnust
Muud kui sedda, mis Sa aännad mull'.
Keigel' aännad rõmo! Mis siis pallun!
Minno palwe touseb tänno, palweks Sull'.